

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρρινου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσάπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ὑπουργὸς ἀπῆλθε πεφυσιωμένος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἠγάπα τὸν κύριόν του, ἠγάπα τὴν δόξαν, ἠγάπα τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁ κύριός του τὸν εἶχε θωπεύσει, τὸ Μὸνς ἔμελλε νὰ κυριευθῆ, ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν δὲ εἶχε τοιαύτην, ἐπαρκούσαν διὰ δέκα ὑπουργοὺς τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐπὶ πλέον εἶχε φροντίσει νὰ ἐπιτύχη ἀντεκδίκησιν διὰ τὸ ἐν Ἀγίῳ Γισλανῶ συμπόσιον.

— Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, ἔχω καὶ ἄλλας δυσάρεσκείας· ἀλλὰ θὰ φροντίσωμεν περὶ αὐτῶν ἀργότερα.

Διευθυνόμενος πρὸς τὸ στρατηγεῖόν του ὁ Λουβοᾶ, ἔτριψεν ὕστατον βλέμμα εἰς τὴν φαινομένην ἐν τῶ ὄριζοντι φλογερὰν γραμμὴν, ὅπου οἱ ἐθελονταὶ ἐξηκολούθουν τὸ πῦρ αὐτῶν. Ὁ ὑπασπιστής του τὸν ἐπλησίασεν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, τί ἔκαμαν οἱ ἱππεῖς τοὺς ὁποίους ἐπεμψα;

— Πλησιάζουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἔλος, ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής.

— Ἀπόλεσαν πολλοὺς ἀνδρας;

— Κανένα ἀκόμη, ἔξοχώτατε.

— Τότε θὰ εἶπῃ ὅτι εἶνε τυχερός, διότι ἡ ὁδὸς εἶνε ἀπροστάτευτος.

— Ἐφῆρθησαν πολὺ καλά, ἔξοχώτατε· ὁ κύριος Λαβερνῆ εἶνε λαμπρὸς ἀξιοματικός.

— Λαμπρότατος, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ μετ' ἀπαισίου μειδιάματος· καὶ τί μέτρα ἔλαβεν;

— Ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς, ἡ ἀγούσα πρὸς τὸ μέρος τὸ ὅποιον διετάξατε νὰ καταλάβωσιν, εἶνε κατεστραμμένη, ἀπὸ τὴν διάβασιν τῶν πολλῶν σκευαγωγῶν ἀμαξῶν, καὶ τὰ ἴγνη τῶν τροχῶν ἔχουν, πολλὰκις βαθὺς μέχρι τεσσαρῶν ποδῶν, ὁ ὑπολοχαγὸς διετάξε νὰ βαδίζωσιν οἱ ἱππεῖς ἐντὸς τῶν αὐλάκων καὶ οἱ ἀνδρες ὕψισθεν

τῶν ἵππων, οὕτως ὥστε αἱ σφαῖραι ἀκόμη δὲν ἐπέτυχον κανένα.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, συσφιγγὼν σασμωδικῶς τοὺς δακτύλους.

— Δυστυχῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπασπιστής, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν καὶ τότε...

— Τότε δὲν ὑπάρχουν πλέον αὐλακες, ἐπανελάβεν ὁ Λουβοᾶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ παροδικοῦ καὶ φοβεροῦ μειδιάματος.

— Εἶνε θέσις ἐπικίνδυνος, ἔξοχώτατε, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ ὑπασπιστής.

— Νομίζεις; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἀφηρημένος ὡς νὰ ἐσκέπτετο περὶ ἄλλο τι. Κύτταξε, παρακαλῶ, ἂν ἔφθασαν οἱ ἀγγελιαφόροι μου.

Ἀπέπεμψε δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸν ὑπασπιστὴν του, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπουργοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἐπεσκόπει ἀνησύχως τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ὄριζοντος.

Αἰφνης αἱ πρῶται βόμβαι τοῦ Βωμπᾶν ἐφώτισαν τὸ στερέωμα, ἐφάνη δὲ ὑπὸ τὴν λάμψην των τὸ σῶμα τῶν ἱππέων, οἵτινες ἀνήρχοντο τὸ ὕψωμα, ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ἐνεδρευόντων ἐν τῶ ἔλει ἀκροβολιστῶν.

— Τέλος πάντων! ἐσκέφθη ὁ Λουβοᾶ, ἔφθασαν!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν του, ὅπου ἀξιωματικαὶ τινες ἀνέμενον αὐτὸν εὐσεβάστως διὰ νὰ δειπνήσωσιν.

— Ἄ, κυρία Μαιντενῶν, ἐπιθύρισε, κυρία βασίλισσα ἀνώνυμε, θέλεις νὰ εἰσδύσης εἰς τὰς οἰκογενειακὰς μου ὑποθέσεις! Καὶ προστατεύεις τὸν κύριον Λαβερνῆ, τὸν θανάσιμον ἐχθρόν μου! Τὸν κάμνεις ὑπολοχαγόν τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ τὸν στέλλεις εἰς τὸν πόλεμον!... Ἄλλ' ὅμως, κυρία μου, ὅταν εἶνέ τις ὑπολοχαγὸς καὶ μάχεται, δὲν ἰσχύει καμμία προστασία ἀπέναντι τῶν σφαιρῶν τῶν τουφεκίων καὶ τῶν τηλεβόλων. Αὐτὸ δὲν ἐσκέφθης ἀνκμφισθῶς ὅτε πρὸ ὀλίγου προσεκάλεῖς αὐτὸν τὸν καμψευόμενον πλησίον τῆς δεσποινίδος Δεσαδιέρ. ὦ! ἐστὲ βεβαία, κυρία, ὅτι ὁ γάμος των δὲν θὰ γείνη, ὅπως οὐδέποτε θὰ πρακρυχθῆ ὁ ἰδικός σας μετὰ τοῦ βασιλέως.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ὁ Λουβοᾶ

εἰσῆλθεν εἰς τὸ στρατηγεῖόν του, εἰδείχθη εὐδιάθετος καὶ φιλόφρων πρὸς τοὺς προσκεκλημένους του καὶ ἐφαίνετο μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀκροώμενος τὸν συνεχῆ τουφεκοβολισμόν, ὅστις προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους τοῦ μικροῦ ὕψωματος.

Ὁ Βωμπᾶν ἐπετῆρει τὰς προπαρασκευὰς τοῦ βομβαρδισμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γενικῶς ἐστηρίζοντο πᾶσαι αἱ ἐλπίδες, καὶ τοῦ ὁποίου πράγματι τ' ἀποτελέσματα ἔμελλον νὰ εἶνε ὀλέθρια εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀφορμὴ εὐχάριστος διὰ τοὺς κόλακας αὐλικούς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ στρατηγεῖόν τοῦ βασιλέως, ὅτε ἀνηγγέλθη εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ κυρία μαρκησία ἀφίκετο ἐφ' ἀμάξης.

— Ἡ μαρκησία τόσο ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔδραμε πρὸς ὑποδοχὴν τῆς κυρίας Μαιντενῶν, εὐχαριστῶν ἅμα αὐτὴν διὰ τὴν εὐχάριστον ἐκπληξίν, ἣν τῶ προὔξενε ἡ ἀφίξις τῆς.

— Ἦκουσα, εἶπεν ἡ μαρκησία, νὰ γίνεταί λόγος περὶ θαυμασίων τινῶν νέων πυροτεχνημάτων, τῶν ὁποίων ὁ Βωμπᾶν παρέχει τὸ θέαμα τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἄλλως τε ἤμην καὶ ἀνήσυχος διὰ τὰς ἐξόδους αὐτὰς τῶν ἐχθρῶν, περὶ ὧν ἔλεγεν ὁ κύριος Λουβοᾶ, ἡ περιέργεια δὲ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ παρεκίνησαν νὰ ἔλθω· καὶ ἰδοὺ ὅτι ἦλθα.

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶνε ὅτι ἡ μαρκησία, ἀνησυχήσασα ἐκ τοῦ τελευταίου βλέμματός καὶ τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ Λουβοᾶ, ἤρχετο ὅπως ἐξακριβώσῃ καὶ ἐπιτηρήσῃ αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὁργῆς του. Ὁ νοῦς τῆς καὶ ἡ καρδία τῆς ἐργηγόρου ἐνεκα τῶν ἀπειλῶν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐχθροῦ. Καθησύχασε δὲ ὅπως αὐτὴν ἔμαθεν ὅτι ὁ Λουβοᾶ εἰδείπνει ἐν τῇ σκηνῇ του.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Γεράρδου διὰ νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτόν ἀνεζήτητο ὅμως πανταχοῦ τὸν Ἰασπίνον.

Ὁ βασιλεὺς προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν μαρκησίαν. Πάντες οἱ αὐλικοὶ συνηθροίσθησαν, τῇ φροντίδι δὲ τοῦ στρατάρχου ἐτοποθετήθησαν εἰς μέρος ἐξαιρέτως

προφυλαγμένου από της βολής των τηλεβόλων της πόλεως, όπόθεν ήδύναντο κελώς να βλέπωσι τ' άποτελέσματα του βομβαρδισμού.

Ο βασιλεύς έστατο όρθιος, στηριζόμενος επί της ράβδου του, πρόθυμος να παρέχη εξηγήσεις εις τας κυρίας. Η μαρκησία εκάθησεν επί προσκεφαλαίων, έχουσα παρ'εαυτήν πολυάριθμον συνοδίαν. Αί βόμβαι είχαν άρχισει ήδη να διασπείρωσι τόν θάνατον εξακοντιζόμεναι φλογεραί μετά καταχθονίου κρότου.

Μετ' όλίγον ο ούρανός έφλογίσθη· σημειά τινα φωτεινά έμεγεθύνθησαν εις μίαν των συνοικιών της πόλεως, ή φλόξ άνυψούτο καθόσον έπληθύνοντο αι βόμβαι και ή πυρκαϊά προύχωρει μεταδιδόμενη εις τά οικήματα, λάμπεις ζωηρά, όμοια προς αιματόχρουν ήώ, διεχύθη επί της πεδιάδος, ήτις έφάνη διά μιαν φωτιζόμενη καθ' άπασαν αύτης την έκτασιν.

Παρά τόν φοβερόν μυκηθμόν των βομβών, ήκούετο τό άσθενές, άλλ' άδιάκοπον κροτάλισμα του τουφεκισμού.

Η μαρκησία ήρώτησε πόθεν προήρχετο ο μικρός εκείνος, άλλ' ένοχλητικός κρότος.

— Είνε έθελονταί έχθροί, οίτινες ήλθον να πολεμήσουσι με τας προφυλακας μας, απήντησεν ο βασιλεύς· άλλ' ο Λουβοά έπεμφε κατ' αύτων μερικούς ιππείς, οί όποιοί θα τους σωφρονίσουν.

— Α! είπε στρεφόμενη ή μαρκησία, και εις ποτον σώμα ιππικού άνήκουν οί ιππείς τους όποιους έπεμφεν;

— Καλά καλά δέν ειζεύρω, είπεν ο βασιλεύς.

— Εις τό έλαφρόν ιππικόν, κυρία, απήντησεν εις των παρестώτων.

Η μαρκησία ήσθάνθη όξύ άλγος εις την καρδίαν.

— Παρά τίνος διοικούνται;

— Παρά του κυρίου Λαθερνή, απήντησεν ο άξιωματικός, αύτου εκείνου του εύπατρίδου, όστις σήμερα τό πρωί έκυρίευσε τόν άνεμόμυλον του Ίών. Εύτυχής άνθρωπος! να του τύχουν δύο περιστάσεις εις μίαν ήμέραν!

— Είνε παγίς! έσυλλογίσθη ή κυρία Μαιντενών· τό έπερίμενα!

ΛΓ'

Η ΠΑΡΙΣ

Οί άξιωματικοί, οί προσκληθέντες εις την έν Άγίω Γισλανώ έορτήν, είχαν μόλις επανέλθει και διασπαρή εις τας σκηνάτων, ότε ο Λουβοά, κατόπιν της μετά του Βωμπάν συνδιαλέξεώς του, μετέβη να πέμψη τό άπόσπασμα.

Ο μακρόθεν προερχόμενος κρότος του τουφεκοβολισμού και οί άπειλητικοί λόγοι του Λουβοά έν τη μονή, συνέτειναν, ώστε οί πολλοί να πιστεύσωσιν ότι έπρόκειτο περι σοβαράς προσβολής εκ μέρους του έχθρου. Έκαστος δέ εις τόν στρατόν εκαραδόκει την εύκαιρίαν να διακριθής μαχόμενος υπό τά όμματα αύτά του βασιλέως. Έκ της έπιθυμίας ταύτης εξηγεύ-

ται διατί ο Λουβοά εύρε περί αύτόν τόσους άξιωματικούς προθύμους, ότε μετέβη εις τό μέρος όπου εύρίσκοντο οί ίπποι του βασιλέως, όπου ή ήμίονος του Λαθερνή είχε φονευθή υπό βολής τηλεβόλου.

Ο Γεράρδος ήσυχολείτο να καθησυχάσῃ τόν Ίασπίνον, τρέμοντα σύσσωμον. Η ιδέα ότι εύρίσκετο επί της ήμίονου πρό μιαν μόλις στιγμής, ή ιδέα του φοβερού κινδύνου, έν διέτρεξεν, επάγωνε τό αίμα του άγαθού Ίασπίνου, περί τόν όποτον συνωθούντο φιλεύσπλαγγχοί τινες, ένθαρρύνοντες και συγχαιρόντες αύτῶ.

Ο Ρυθαντέλ, ως είδομεν, εύρίσκετο πλησίον του βασιλέως μετά του Βωμπάν. Ο Λουβοά άνεζήτησε κάποιον έν τῶ κύκλω των άξιωματικών, ών εκαστος προθύμως προέτεινε την κεφαλήν όπως άναγνωρισθής και προτιμηθής.

— Έχω άνάγκην ενός άποσπάσματος, είπεν ο ύπουργός, συνιστάμένου κατὰ τό ήμισυ εκ ίππέων και κατὰ τό ήμισυ εκ πεζών. Ποϋ είναι ο κύριος Λαθερνή; δέν τόν βλέπω.

Ο Γεράρδος άκούσας τό όνομά του προφερόμενον υπό πολλών άμα στομάτων έστράφη.

Ο σημαιοφόρος μεταβās προς άναζήτησίν του, ώδήγησεν αύτόν ένώπιον του Λουβοά, όστις τῶ είπεν:

— Παραλάβετε είκοσι ιππείς, κύριε, και είκοσιν άνδρας εκ του συντάγματος της Καμπανίας και πηγαίνετε όπου θα σας είπω.

Ο Γεράρδος χωρίς να προσφέρη λέξιν ένευσε εις τόν ίπποκόμον του να υπάγη να επισάξη τους ίππους.

— Ω! παραλάβετε κ'εμέ! άνέκραξεν ο σημαιοφόρος.

— Φίλε μου, απήντησεν ο Γεράρδος, οί σημαιοφόροι δέν πηγαίνουν με τόσον όλιγους άνδρας.

— Θα έλλω ως έθελοντής, είπεν ο νεανίας.

— Μή κουράζεσαι τόσῶ πολύ, φίλτατέ μου ίππότα! αρκετά ειργάσθης σήμεραν.

— Σου τό ζητώ ως χάριν, κόμη... δέν έχω όρεξιν να κοιμηθῶ και άγαπῶ υπερμέτρως την νυκτερινήν υπηρεσίαν.

— Έλα λοιπόν! απήντησεν ο Γεράρδος.

Και έπλησίασε προς τόν Λουβοά αφήσας τόν σημαιοφόρον έναγκαλιζόμενον έν τη παραφορξ της χαράς του τόν Ίασπίνον και διατάσσοντα να επισάξωσι τόν ίππον του.

— Κύριε, είπεν ο Λουβοά, υπάρχουν εκει κάτω μερικοί έθελονταί άριστέροθεν των πρώτων προφυλακῶν του κυρίου δουκός του Λουξεμβούργου. Τους άκούετε όπου πυροβολούν; . . . Άπαντήσατέ μου, σας παρακαλώ.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε.

— Αύτοί λοιπόν οί έθελονταί, κύριε, έχουν σκοπόν να παρακωλύσουν δι' όλης της νυκτός την διάβασιν της σιτοπομπίας. Ακόμη δέν τους κατώπτυσαν. Θα τους κατοπτεύσετε υμεις και θα προχω-

ρήσετε όσον τόδυνατόν περισσότερο έντός του έλους.

— Πολύ καλά, Έξοχώτατε.

— Αν δέ ύποχρεωθήτε να ύποχωρήσετε, μέχρις ότου σας άντικαταστήσω, θα καταλάβετε τό μικρόν ύψωμα, τό όποτον υπερέχει του έλους και της όδοϋ, τό όποτον δηλαδή κείται μεταξύ του ενός και της άλλης· εις τρόπον ώστε τό πύρ των έθελοντών να καύση από του να διευθύνεται κατὰ της σιτοπομπίας ήμῶν.

— Και να διευθύνεται μόνον επ' ήμῶν, είπεν ο Γεράρδος μετ' άπαθείας.

— Λάβετε τας άναγκαίως προφυλαξεις, είπεν ο Λουβοά θορυβηθείς εκ της τοιαύτης παρατηρήσεως, της γενομένης μετά τύσης έντελους άταραξίας.

Ο Γεράρδος προσέκλινεν.

— Έχετε τίποτε άλλο να με διατάξετε, Έξοχώτατε; είπεν.

— Μάλιστα, κύριε· άνκεφαλαιώσατε τας όδηγίας μου· θα μεταβήτε εις τό ύψωμα, θα τοποθετηθήτε εκει και θα περιμένετε έως να σας άντικαταστήσω.

— Πολύ καλά, Έξοχώτατε.

— Θα προσφέρετε δε τοιουτοτρόπως μεγάλην ύπηρεσίαν, προσέθηκεν ο Λουβοά εις τρόπον ώστε ν' άκουσθής παρὰ των περιέργων, οίτινες ήρχισαν ήδη να περιστοιχίζωσιν αύτούς.

Ο Γεράρδος οϋδέν απήντησεν. Ο Λουβοά τόν έχαιρέτισε, και άφου έψιθύρισε λέξεις τινάς εις τόν ύπασπιστήν του, απήλθεν εις την σκηνήν.

Ο Γεράρδος συνήθροισε τους υπ' αύτόν άνδρας και κατώπτυσσε μακρόθεν την θέσιν υπό την λάμψιν των πυρών του Βωμπάν. Ακολουθως, πλησίασας προς τόν ίπποκόμον, τόν κρατούντα εκ των ήνίων έτοιμον τόν ίππον του, εύρε τόν Ίασπίνον, προς έν ο σημαιοφόρος διηγείτο την άρητίφιλον αύτου έπιθυμίαν.

— Λοιπόν! άνέκραξεν ο άββας, πάλιν είσαι της ύπηρεσίας; . . . θέλουν να σε κατασυντρίψουν με τους κόπους;

— Όχι δά! είπεν ο Γεράρδος, απέναντίας μου κάμουν μεγάλην τιμήν άναθέτοντες εις έμε τοιαύτην ύπηρεσίαν.

— Ποϋ πηγαίνομεν; ήρώτησεν ο σημαιοφόρος έφιππος ήδη.

— Ποϋ πηγαίνετε; ήρώτησε και ο Ίασπίνος άνήσυχος.

— Φίλε μου, πρόκειται περι στρατιωτικού περιπάτου· θα κάμωμεν μίαν περιπολίαν προς επιτήρησιν.

— Και δέν θα πολεμήσωμεν άκόμη;

— Όχι, ίππότα, και διά τοϋτο σε προτρέπω και πάλιν να κοιμηθής, άντι να έλθης και πάλιν να περιπλανηθής εις την λάσπην μαζί μας.

— Μπῆ! τώρα όπου ίππευσα, μένω.

— Σφάλλεις, ίππότα, και σε παρακαλώ να μείνης.

— Άλλά. . . διατί; ήρώτησεν ο σημαιοφόρος εκπληκτος επί τη έπιμονή εκείνη, δι' ήν και ο Ίασπίνος πολύ άνήσυχησεν.

— Διότι, απήντησεν ο Γεράρδος προσποιούμενος άφέλειον, δέν ύπάρχει δόξαι

εις τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ὑπάρχει μόνον κόπωση καὶ ὑγρασία. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξέλεξεν ἐμὲ ὁ κύριος Λουβοᾶ, προσέθηκεν ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν Ἰασπίνον.

— Βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ ἄββαξ ἐμπεισῶν εἰς τὴν πλάνην.

— Κόμη, ἐπανελάβεν ὁ πείσμων νεανίας, ὡς ὑπάγωμεν ὅπως δήποτε. Ἐὰν πρόκειται νὰ πληξώμεν, θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ εἶμαι τόσο εὐθυμος, ὥστε νὰ διασκεδασθῇ ἐν μέρει ἡ πληξίς σου. Ἐμπρός!

Ὁ Γεράρδος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἂν ἐπιμένα περισσότερον θ' ἀπεκάλυπτε τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν. Τὸ ἀπόσπασμα ἦτο ἔτοιμον· οἱ πεζοὶ ἦσαν παρατεταγμένοι. Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασε καὶ τὸν εἶδεν. Οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, μαθόντες ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐτίθετο ὁ ἀξιωματικός, ὅστις εἶχε κυριεύσει τὸν ἀνεμόμυλον τοῦ Ἰών, ἐράνησαν πλήρεις χαρᾶς, καίτοι ἐξεγείροντο αἰφνης ἀπὸ τοῦ ὕπνου διὰ τὴν τοιαύτην ἀγχαρείαν.

Ὁ Ἰασπίνος, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι, ἀνθελθεῖ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τινος ἵππου. ὅτε δὲ τὸ ἀπόσπασμα ἐξεκίνησε καὶ ὁ Γεράρδος ἀνεζήτησε τὸν ἄββαξ διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῇ καὶ τῷ ἀνακοινώσῃ ὁδηγίας τινάς, τὸν εἶδεν ἔφιππον ὡς στρατιωτὴν ἐπὶ μεγαλοσώμου ἵππου πλησίον τοῦ σηματοφόρου.

— Μὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Λαβερνῆ ὅπως οὐν ὠργισμένος, τὸ ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ μὲ δυσαρεστήσῃς; Ἰασπίνε;... Νὰ ἔλθῃ μαζί μου εἰς ἱερεὺς εἰς τὴν ἐκδρομὴν; Θὰ ἐφαινόμην ὡς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος πλησιαζούσαν τὴν τελευταίαν του ὥραν. Θὰ μὲ καταστήσῃς γελοῖον, φίλε μου. Τότε νὰ παραλάβωμεν μαζί καὶ τὸ σκυλάκι μας!..

— Ἄλλ' ἀφοῦ πρόκειται περὶ περιπάτου!..

— Περὶ περιπάτου, περὶ περιπάτου!.. ἀλλὰ μήπως γινώριζει κανεὶς τί θὰ συναντήσῃ ὅταν περιφέρεται τὴν νύκτα ἐκτὸς τῶν γραμμῶν τοῦ στρατοπέδου;... Ἐλα, Ἰασπίνε, ἀφῆσέ μας!

Ὁ ἄββαξ ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν, διότι ἐνόησε ἐπὶ τέλους τὸν ἀπόκρυφον λογισμόν τοῦ Γεράρδου ἐν τῇ παραφορᾷ ἐκείνῃ τῆς ἀσυνήθους ὀργίλης δυσθυμίας του.

— Ἔστω, εἶπε, πήγαινε χωρὶς ἐμὲ, ἀφοῦ ἡ συντροφία μου δὲν σ' εὐχαριστεῖ. Ἄλλὰ κ' ἐγὼ θὰ περιπατήσω, ἀφοῦ ὁ καιρὸς εἶνε ὠραῖος· μήπως δὲν εἶμαι τάχα ἐλεύθερος; Πιράσατε ἐμπρός, ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω κατόπιν.

Ὁ Γεράρδος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἐπρόφερεν ἄλλην λέξιν, συνενωθείς μὲ τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀποσπάσματος. Ὁ Ἰασπίνος ἐβιάζετο σιωπηλὸς εἰς τὴν οὐραγίαν, ὅπισθεν τῶν στρατιωτῶν τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας.

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Λουβοᾶ, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου του, συνώδευσε τὴν μικρὰν φάλαγγα, μέχρι τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἀπὸ τῶν γραμμῶν. Ἀκόμη δὲν εἶχον φθάσει εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ὀργυιῶν ἀπὸ τοῦ ἔλους ὅτε εὐρέθησαν ἐκτεθειμένοι, διότι δὲν εἶχον πλέον ἐμπροσθέντων τὸ ἀπόκρημον ὕψωμα, ὅπερ ἕως τότε προσφύλαττε τὸ ἀπόσπασμα.

Ὁ Γεράρδος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος καὶ κατώπτυσσε τὴν θέσιν. Εἶδεν ὅτι μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τῆς στενοπορίας ἔπρεπε ν' ἀνέλθωσιν εἰς ἀνωφέρειαν βραχῶδη καὶ ἀπεφιλωμένην, ἐφ' ἧς οἱ στρατιῶται του ἐπὶ διάστημα ἑκατὸν ὀργυιῶν δὲν θὰ εὕρισκον οὐδ' ἓνα θάμνον ὅπως προσφυλαχθῶσιν.

Ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε διαταγὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ Λουβοᾶ. Ἐδειξε τὸν δρόμον, ἀνέμεινε πρὸς στιγμὴν νὰ ἰδῇ πῶς θὰ ἐφέρετο ὁ Γεράρδος καὶ μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν.

Μόλις τὸ ἀπόσπασμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκτεθειμένην ἔκτασιν καὶ εὐθὺς ἠκούσθησαν αἱ σφαιραὶ συριζοῦσαι.

— Αἱ! μὰ δὲν μοῦ λέγεις, κόμη, ὅτι μοῦ ἐπεφύλαττες εὐχάριστον ἔκπληξιν; ἀνέκραξεν ὁ σηματοφόρος. Πυροβολοῦν κατ' ἡμῶν καὶ εἰς τὰ γερὰ μάλιστα, ὑπολογαγέ μου.

— Πυροβολοῦν λοιπόν; εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, οὐτινος ὁ ἵππος ἀνέπνευσε θορυβωδῶς αἰσθανθεὶς τὰς σφαιράς βομβούσας παρὰ τὰ ὠτά του.

— Πυροβολοῦν βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος καὶ ἡ θέσις σου δὲν εἶνε πλέον εἰδῶ, φίλε μου. Περιμένε νὰ σοῦ εἰπῶ μίαν λέξιν· παραμέρισε καὶ τοποθετήσου ὅπισθεν τοῦ ἵππου σου.

Ὁ Γεράρδος κατ' ἀρχὰς διέταξε τοὺς ἵππεὺς ν' ἀφιππεύσωσιν. Τοὺς πεζοὺς τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας ἔταξεν ἐντὸς τῶν αὐλάκων, αἵτινες ἦσαν τόσῳ βραθεῖαι, ὥστε ἐξηφανίζοντο ἐξ ὀλοκλήρου. Εἶτα ἐτοποθέτησε τοὺς δώδεκα ἵππεὺς ὅπισθεν τῶν πεζῶν, προσφυλαττομένους ὑπὸ τῶν ἵππων.

Ἀσπάζόμενος τότε τὸ Ἰασπίνον:

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, πιστεύω ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ μοῦ ἀνέθεσε κακὴν ἐντολήν. Μὴ φωνάζῃς! μὴ χειρονομήσῃς!.. ἔσω γενναῖος. Πήγαινε ἡσύχως εἰς τὸ στρατηγεῖον· ἰδὲ τὸν κύριον Ρυβαντέλ καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις, ἀκούσε με καλῶς, δὲν θὰ τοῦ εἴπῃς τίποτε ἄλλο: «Ὁ κύριος Λαβερνῆ νομίζει ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ τοῦ ἀνέθεσε κακὴν ἐντολήν.»

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος τρέμων σύσσωμος, διότι εἶχεν ἀκούσει πρὸ μικροῦ δύο σφαιράς συριζούσας εἰς ἀπόστασιν ἑξ βημάτων ἀπ' αὐτοῦ· θὰ εἶπω εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, θὰ εἶπω εἰς...

— Ὁρκίσθητι ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσῃς εἰς ἄλλον ἀξιωματικὸν παρὰ εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ καὶ ὅτι δὲν θὰ προσθήσῃς οὐδὲ μίαν λέξιν εἰς τὴν φράσιν μου. Ἐπανάλαβέ την διὰ νὰ ἰδῶ ἂν τὴν ἔμαθες καλά.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰασπίνος δακρῶν ἐπανελάβε τὴν φράσιν τοῦ Γεράρδου.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τώρα ἐνχαλισθητὴ με, φίλτατε ἄββαξ, φρόντισε περὶ τοῦ Βελκίρ, ἂν μοῦ συμβῇ δυστύχημα, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνιέττας Δεσαβιέρ. Πήγαινε, πήγαινε!

Καὶ ὠθῶν τὸν ἄββαξ ὠδήγησεν αὐτὸν μέχρι τοῦ ὕψωματος, τοῦ προσφύλασσοντος

τὸν χῶρον, τὸν ἐβοήθησε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τὸ στρατοπέδον ἀγούσαν· εἶτα ἐπανεῆλθε πρὸς τὸ στρατευμά του.

Οἱ πεζοὶ στρατιῶται καὶ οἱ ἵππεὺς βλέποντες τὰς ληφθείσας προσφύλαξεις εἶπον αὐτῷ ὁμοθυμῶς νὰ φεισθῇ αὐτῶν ὀλιγώτερον καὶ νὰ προχωρήσωσιν.

— Φίλοι μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, μὴ ἐκτίθεσθε, ἂν ἐπιθυμῆτε δὲ σφαιράς ἔχομεν κειρὸν νὰ δεχθῶμεν ὅσας θέλετε. Προχωρήσατε ὅπως σὰς εἶπα καὶ φθάσατε διὰ νὰ προσφυλαχθῆτε μέχρι τῆς καλύβης, ἣτις φαίνεται ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὕψωματος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὕψωματος, ἐπὶ μικροῦ ὀροπεδίου, εὕρισκοντο τῷ ὄντι τὰ ἐρείπια μικρᾶς ἀγροτικῆς οἰκίας, ὅπισθεν τοῦ τοίχου τῆς ὁποίας ἠδύνατο τὰ προσφυλαχθῶσιν ὀκτῶ ἕως δέκα ἄνδρες.

Οἱ ἐχθροὶ, τοποθετημένοι εἰς τὸ ἔλος, ἰδόντες τὴν ὁμάδα ἐκείνην τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπυροβόλουν ὅσον περισσότερον ἠδύνατο· χάρις ὅμως εἰς τὰ προσφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα ὁ Γεράρδος ἔλαβεν, αἱ σφαῖραι αὐτῶν διήρχοντο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν.

Δυστυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισεν ὁ βομβαρδισμὸς, λάμψις δὲ διαρκῆς ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν καὶ ὠδήγει τοὺς ἐχθροὺς ὅπως σκοπεύωσι καλλίτερον. Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος, χάρις εἰς τὰ προσφυλακτικὰ του μέτρα, κατώρθωσε νὰ ὀδηγήσῃ μέχρι τοῦ ὕψωματος τοὺς ἄνδρας του χωρὶς ν' ἀπολέσῃ οὐδ' ἓνα.

Ἄλλὰ μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, τὸ ἀπόσπασμα ἐξετέθη εἰς τὸ πῦρ ἐκ τριῶν μερῶν, τέσσαρες δὲ ἄνδρες ἔπεσον. Οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ προσβλέπωσιν ἀλλήλους ἐν ἀπορίᾳ.

— Προφυλάχθητε, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κατοπτεύω τὴν θέσιν. Θυσιάσατε ἐν πρώτοις τοὺς ἵππους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τῷ ὄντι ἐφονεύθησαν δύο ἵπποι.

Δὲν ἐχρειάσθη πολὺς καιρὸς εἰς τὸν ὑπολογαγὸν ὅπως παρατηρήσῃ καὶ πεισθῇ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην θέσιν. Ἦτο εἶδος ὀροπεδίου περικυκλούμενον ὑπὸ χαρδωῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ἔλους· ὁ ἐχθρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ προσβάλλῃ χωρὶς νὰ ὑποστῇ ζημιὰς· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τελευτωδούς καταφυγίου του ἠδύνατο νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἓνα πρὸς ἓνα ἐπὶ τοῦ κατακράτου ἐκείνου χώρου πάντας τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀποσπάσματος, τὸ ὁποῖον ὁ Λουβοᾶ εἶχεν ὀρίσει πρὸς θυσίαν.

Ἡ ὁδός, δι' ἧς συνεκοινωνεῖ ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτηρήσεως στρατὸς μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς πολιορκίας, διήρχετο ἐγγύθεν τοῦ ἔλους καὶ ἀπέληγεν εἰς τὴν γνωστὴν ἡμῶν ἀνωφέρειαν.

Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τοὺς ἄνδρας ὅσον τὸ δυνατόν ἀσφαλέστερον, εἶτε ὅπισθεν τῆς καλύβης εἶτε κατὰ γῆς, συνεκάλεσε τὸ πολεμικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ὑπὸ τοῦ σηματοφόρου, ὅστις ὀπωσοῦν ἦτο ἀπογοητευμένος ἐκ τῶν θελητῶν ἅτινα παρεῖχεν ὁ στρατιωτι-

κός εκείνος περίπατος και ἐκ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας, ὅστις διετέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γεράρδου. Οἱ τρεῖς οὗτοι, προφυλαττόμενοι ὀπισθεν τῶν ἵππων των, διεσκέφθησαν.

— Σημαιοφόρε, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, εἶσαι ὁ νεώτερος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συμβουλίου, ἐπομένως εἰς σὲ ἀνήκει νὰ ὀμιλήσῃς πρῶτος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας γελῶν, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ἐδῶ εὐρισκόμεθα πολὺ κακὰ.

— Δύνασαι ν' ἀποχωρήσῃς, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος· ἐδῶ ἤλθες ὡς ἐθελοντῆς και ἡ θέσις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρατηθῇ.

— Τί λέγεις, καλέ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Εἰς τῶν ἵππων ἔπεσεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ, ἢ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν του, ἀλλ' ἔπεσε και αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἵππου, διότι δύο σφίραι ἐπέτυχον αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν και εἰς τοὺς νεφρούς.

— Καὶ σεῖς, κύριε, τί λέγετε; εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ποία εἶνε ἡ γνώμη σας;

— Νὰ πέμψωμεν κανένα εἰς τὸ στρατηγεῖόν τοῦ κυρίου δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου, διὰ νὰ πέμψῃ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον διὰ ζωηρὰ πυρὸς θὰ δυναθῇ νὰ κατισχύσῃ ἐπὶ τῶν ἐθελοντῶν.

— Οὐδέποτε ὁ κύριος Λουβοῦ ἤθελε μᾶς συγχωρήσει διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ κινηθῶμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλὰ θ' ἀποθάνωμεν ὅλοι ἐδῶ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς· αὐτὸ εἶνε μωρία!

— Τί νὰ γείνη! αὐτὴν τὴν διαταγὴν ἐλάβομεν. Ἄλλως τε θὰ μᾶς ἀντικαταστήσουν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος παρατηρῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος δὲν ἐφαίνετο ἄλλο, εἰμὴ τὸ πῦρ τῶν ὀλμων και αἱ ἀκίνητοι σειραὶ τῶν σιγῶν, ἐναλλάξ φωτιζόμεναι σιγμιαίως ἢ βυθιζόμεναι εἰς τὰ σκότη.

Ὅπισθεν τοῦ Γεράρδου οἱ στρατιῶται ἐγόγγυζον. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἵππους, εἶπεν αὐτοῖς ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως, ὥστε ν' ἀκουσθῇ:

— Νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν ἀξιωματικόν σας ὅτι εἴμεθα ἐδῶ ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῆν.

— Τὸ βλέπω κ' ἐγώ, παιδιὰ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος προχωρῶν πρὸς αὐτούς, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγή.

Ὁ λαλήσας πρότερον στρατιώτης ἠτοιμαζέτο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐξέφερε κραυγὴν, διότι σφίρα διέτρησε τὸν λαμῖόν του και κατέπεσε μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικὸς ὀρμῶν ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν πίπτοντα στρατιώτην, εἶνε ἄτιμον πρᾶγμα νὰ φονεύωνται οἱ ἄνδρες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δωρεάν!

Ἀλλ' ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὴν ἀφοσίωσίν του· μία σφίρα τὸν ἐπληξεν εἰς τὴν πλευρὰν και ἐκλύσθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γεράρδου και τοῦ σηματοφόρου, ὠχρῶ

τοῦ τελευταίου τούτου ἐξ ὀργῆς και φρίκης.

Ὁ Γεράρδος ἤρπασε τὸν νεανίαν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Σὲ διατάττω, τῶ εἶπε, σὲ διατάττω, ἀκούεις; νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ στρατόπεδον και νὰ καταστήσῃς γνωστὴν τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ σηματοφόρος, ἐνοῶ κάλλιστα τὸν σκοπὸν σου, ὑπολογαγέ μου· μὲ ἀπομακρύνεις, διὰ νὰ μοῦ σώσῃς τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἐγὼ θὰ μείνω ἀφοῦ ἤρχισε ὁ χορὸς, θὰ χορεύσωμεν.

— Δὲν μὲ ὑπακούεις; εἶπεν ὁ Γεράρδος συγκεκλινημένος.

— Μπα! ἐγὼ εἶμαι ἐθελοντῆς, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ἐναγκαλιζόμενος τὸν ὑπολογαγόν.

Ὁ Γεράρδος ἐνέδωκε και διέταξεν ἕνα τῶν ἵππων νὰ μεταβῇ εἰς τὸ στρατόπεδον.

— Λάβε τὸν ἵππον μου, εἶπε και σπεῦσε.

Οἱ στρατιῶται ὅλοι περιεκύκλωσαν τὸν ἀγγελιοφόρον, συνιστῶντες αὐτῶ νὰ σπεύσῃ, ὅπως τοὺς ἀπελευθερώσῃ.

Ἐκ τοῦ ἀτυχοῦς ὁμως ἐκείνου κινήματος ἀπώλεσαν τὴν ζωὴν ἕτεροι δύο ἐξ αὐτῶν· οἱ λοιποὶ ἐπανῆλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ καταφύγιόν των.

Ὁ ἵππεὺς ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐχαλάρωσε τὰ ἦνια, ἐκέντησε σφοδρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερινιστήρων και κατῆλθεν ὡς βέλος διὰ τῆς ἐπικινδύνου κλιτύος.

Ἀλλ' ἐνῶ ἔφθανεν εἰς τὴν κοιλὴν ὀδὸν μία σφίρα διεπέρασε τὸν μῆνιγά του· ὁ ἵππεὺς ἔπεσεν, ὁ δὲ ἵππος παραφερόμενος ἐξηκολούθησε τὴν ἐμμανῆ φυγὴν του πρὸς τὸ στρατόπεδον.

Κραυγὴ ὀδύνης και ἀπελπισίας συνώδευσε τὴν πτώσιν του· οἱ στρατιῶται δὲν ἀντέσχον ἐπὶ πλέον· ἐκ τῶν εἴκοσι ἀπέμεινον μόνον δώδεκα. Τέσσαρες ἐκ τῶν δώδεκα ἐγκατέλειψαν τὸ ὕψωμα μὲ ὄλας τὰς κραυγὰς και τὰς ἰκσιὰς τοῦ Γεράρδου, παρὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγὴν τῶν ἵππων, οἵτινες εἰς ἐπιλεκτὸν ἀνήκοντες σῶμα, μολοντί εἶχον ἀπομείνει ἐπτὰ ἐν ὄλῳ, ἴσταντο ἀτάραχοι, βλέποντες στωϊκῶς τὸν κίνδυνον και ἀναμένοντες τὸν θάνατον.

Ὁ Γεράρδος, ἀποκρουσθεὶς, ἐξυβρισθεὶς παρὰ τῶν λιποτακτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του και τοὺς ἄφησε νὰ φύγωσι. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἤκουσε κραυγὰς χαρᾶς· οἱ φυγάδες εἶχον συναντήσῃ ἕνα τῶν σηματοφυλάκων τοῦ βασιλέως, ὅστις προσήρχετο μετὰ πέντε συντρόφων του, διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ εὐρισκομένους ν' ἀπέλθωσιν.

Οἱ λιποτακταὶ παραδόξως ἐλησμόνησαν τὸν φόβον των και ἐπανῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συντρόφων των, παράφοροι ἐκ τῆς χαρᾶς. Ὁ Γεράρδος ἀπαθῆς πάντοτε διέταξε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν ἀπομεινάντων ἵππων οἱ τραυματῆαι και ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του τελευταῖος· ὁ σηματοφόρος ἐσκίρτα ἐκ τῆς ἀγαλλιᾶσεως και ἔτριβε τὰς χεῖρας λέγων:

— Κατηραμένε Λουβοῦ! και αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν σοῦ ἐπέρασε!

Κατῆλθον μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων τὴν κλιτύν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὁποίας ἀνέμενον οἱ σηματοφυλάκες. Οὗτοι παρέσχον τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν, ὁ διοικῶν δὲ αὐτούς διηγήθη εἰς τὸν Γεράρδον ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰδοποιηθεὶς ἐγκαίρως, ἀγνωστον παρὰ τίνος, κατενόησε τὸν ἀνωφελεῖ κίνδυνον, εἰς ὃν ἦτο ἐκτεθειμένη ἡ δρᾶξ ἐκείνη τῶν ἀνδρῶν και ἔπεμψε διαταγὴν ν' ἀποχωρήσωσιν ἐκ τῆς θέσεως των.

Ἡ φοβερὰ ἀγωνία τῆς παρελθούσης φρικτῆς ἡμισείας ὥρας ἐλησμονήθη· παρηγόρησαν τοὺς πάσχοντας και ἤρχισαν νὰ γελῶσι διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν διέφυγον. Οἱ πρὸ μικροῦ μᾶλλον ἐπτοημένοι, ἦσαν οἱ θορυβωδέστεροι ἐν τῇ χαρᾷ των.

— Μὰ τὸ Θεόν! εἶπεν ὁ σηματοφόρος, ἄς ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν. Θὰ εὐρῶ εἰς τὸ στρατόπεδον τὸν παιδαγωγόν μου, τὸν οἶνον τοῦ Ξερές και ἐπιστολὴν τῆς καλῆς μου μητρός. Μὲ ὄλον τὸ φαγοπότι τοῦ μοναστηρίου, δὲν εἰζεύρις τί φοβερὰν πείναν ἔχω! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω φάγει πρὸ ἐξ ἑβδομαδῶν.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, τοῦτο προέρχεται, διότι πολλάκις εἰς διάστημα ἡμισείας ὥρας ἐμπεριέχεται βίος ὀλοκλήρων ἑβδομαδῶν· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ!.. ὕστερα ἀπὸ τοιαύτην δοκιμασίαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θ' ἀποθάνωμεν, εἶπεν ὁ νεανίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωμεν τοὺς λόγους τούτους, ἠκούσθη ὁ καλπασμὸς πολλῶν ἵππων εἰς τὴν κοιλὴν ὀδόν, εἰς τὴν πρῶτην δὲ καμπὴν τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπὸ τὸν Γεράρδον ἀπόσπασμα εὐρέθη ἀντιμέτωπον μετὰ τοῦ Λουβοῦ, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατήσῃ αὐτούς, τὸσφ μανιωδῶς ἐκέντα τὸν ἵππον του.

Εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισε τὸν Λουβοῦ ὁ σηματοφόρος, ὅστις ἦτο πάντοτε ἀπτόητος ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, καθ' ἣν τὸ θάρρος εἶνε πάντοτε ἀπτόητον και ἡ εὐλικρίεια εὐγενῆς, ὁ σηματοφόρος, ὁ νικηφόρος νεανίας, ἐπλησίασεν εἰς τὸν ὑπουργόν και εἶπεν αὐτῶ μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, ἦτο καιρός.

— Καιρὸς πρὸς τί; ἀπήντησεν ὁ ὑπουργὸς φράττων τὴν δίοδον εἰς τοὺς ἵππους και ζητῶν ἀπλήστως νὰ διακρίνῃ ἐν τὸς τοῦ ὀλιγαριθμοῦ ἀποσπάσματος τὸν κύριον Λαβερνῆ, ὃν δὲν ἔβλεπε, διότι ἦτο ἐν τῇ ὀπισθοπορίᾳ ὑποστηρίζων και προσαρμύζων ἐπιδέσμους εἰς ἕνα τραυματῆαν.

— Ἐπανερχόμεθα δεκαεννέα ἐν ὄλῳ ἀπὸ τριάκοντα δύο ὅπου εἴμεθα, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας παραμερίζων διὰ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν Γεράρδον.

Τότε και ὁ Λουβοῦ διέκρινε τὸν κόμητα προχωροῦντα πρὸς ὑπάντησίν του. Οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς του ἠλλοιώθησαν, ὡς νὰ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του φάσμα.

— Ἐπανερχεσθε!.. ἀνέκραξεν. Ἐπανερχεσθε; και διατί, παρακαλῶ;

— Διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μᾶς

διέταξε νὰ ἐπανάλθωμεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἡσύχως.

— Ὁ βασιλεὺς; εἶπε ὁ Λουδοῦξ μετὰ τόνου προσβλητικωτάτου, διότι περιείχεν ἀμφιβολίαν, ἥτις ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ σημαιοφόρου. Ἡτοιμάζετο οὗτος ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Γεράρδος, κύριος ἐαυτοῦ, τὸν ἀπέτρεψε καὶ δεικνύων τοὺς σωματοφύλακας:

— Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἔφεραν τὴν διαταγὴν, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοῦξ. Ὁμιλήσατε, κύριοι, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Εἶνε ἀληθές, εἶπον οἱ σωματοφύλακες μιᾷ φωνῇ.

— Εὐλογον ἦτο νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ διαβεβαίωσις ἐκείνη θὰ ἤρκει διὰ τὸν ὑπουργόν. Ἦτο λίαν βαρυσήμαντος κατὰ τὴν τότε ἐποχὴν ἡ λέξις: ἡ βασιλεύς.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Θ'

Τῆ ἑσπέρα ἐκείνη μ' ὄλην τὴν χιόνα, ἥτις αἰφνηδῶς κατεκάλυψε τοὺς Παρισίους, τὰ θεάτρα ἤνοιξαν τὰς πύλας των εἰς τοὺς θεατὰς τοὺς ὁποίους δὲν ἴσχυσε τὸ ψυχρός νὰ κρατήσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν των. Καὶ οὗτοι ἀληθῶς ἦσαν ὀλίγοι: λυσσώδεις ἐραστικὴ θεαμάτων, οὐδέποτε ἀποφασίζοντες νὰ διέλθωσιν ἀλλοῦ τὴν ἑσπέραν των, ἀνθρωποὶ τυχόντες εἰσιτηρίων δωρεᾶν καὶ ἐννοοῦντες νὰ κάμωσι χροῖσιν τούτων μῶλον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ θλάσωσι μέλος τι τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς χιόνας, καὶ λιμοκοντόροι ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ τινος ὑπηρετρίως τὴν ἐκτέλεσιν παραγγελίας τινός.

Οἱ διευθυνταὶ δὲν ἦσαν ἠύχαριστῆμένοι.

Ὁ Μάξιμος Δορζέρ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἀνω κατηγοριῶν κατετάσσετο καὶ ὅμως περὶ τὴν ἐννάτην τῆς ἑσπέρας εἰσῆρχετο εἰς τὸ Παικίλιον.

Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν του εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἐπορεύθη κατεσπευσμένως εἰς τὸν οἶκόν του, ἔφθασε δὲ ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ θερμαινόμενος μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας πρὶν ἢ σκεφθῆ ἔτι νὰ ἐνδυσθῇ καὶ ἐξέλθῃ.

Τὸ ὁρολόγιόν του τῷ ὑπέμνησεν ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Ἰούλιον Βινιορὺ νὰ τῷ διηγήθῃ τινα ἐκ τῶν συμβάντων του τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Βεβαίως δὲν θὰ τῷ ἔλεγε τίποτε περὶ τῆς Ἀλίκης. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν ἦτο ἰδικόν του καὶ ἐπειδὴ ἡγάπα πολὺ τὴν ἐξαδέλφην του καὶ τὸν φίλον του δὲν ἤθελε νὰ τοὺς λυπήσῃ διὰ τῆς ἀκριτομυθίας του. Δὲν εἶχεν ὅ-

μως τὸν αὐτὸν λόγον διὰ νὰ σιωπήσῃ καὶ τὰ τῆς κυρίας Γιάλτα. Τὰ τοῦ εἶδους τούτου μυστικὰ δὲν κρύπτονται ἐκ φόβου, μήπως ἐκτεθῇ ἡ γυνή, καὶ ἡσθάνετο ζωηρὰν ἐπιθυμίαν ν' ἀνοιξῇ τὴν καρδίαν του εἰς τινα φίλον.

Καὶ τοιοῦτος ἦτο ὁ Βινιορὺ.

Δυστυχῶς ὅμως, ἅμα ὁ Μάξιμος ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Σουρζίνης, τὰ γραφεῖα ἦσαν κλειστά. Ὁ Βινιορὺ εἶχεν ἀπέλθει νὰ δειπνήσῃ.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἐδόθη εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Τραπεζίτου ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου Ἰωσήφ, εὐρεθέντος ἐκ τύχης παρὰ τὸ θυρωρεῖον καὶ προσθέσαντος ἔτι, ὅτι ὁ κύριός του ἐπήγαιεν ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν χορὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

Καὶ ἦτο καλὴ εἰδήσις αὕτη. Ἡ Ἀλίχη ἐπήγαιεν εἰς τὸν χορὸν ἢ Ἀλίχη λοιπὸν ἐπαρηγορήθη ὡποσδήποτε. Ἐλαβε τὴν ἀπόφασίν της τοῦλάχιστον ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ ὑπῆρχεν ἔλπις ὅτι γρήγορα ἤθελε τὸν λησμονήσει.

Ὁ Μάξιμος κατευχαριστημένος ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης οὐδ' ἐσκέφθη κανὲν νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἰωσήφ σπεύδοντα νὰ ἐκτελῇ χρῆν μεσάζοντος παρὰ τῷ ἀπελασθέντι γραμματεῖ.

Ὁ Μάξιμος ἔφυγεν ἐκεῖθεν σκοπεύων νὰ εὕρῃ τὸν Ἰούλιον Βινιορὺ εἰς τι μικρὸν ἐστιατόριον, ὅπου συνήθως τὸ ἑσπέρας ἐδείπνα. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ ἐφάνη. Ἔβη ἐκεῖθεν εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ὁ θυρωρὸς τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κύριος Ἰούλιος Βινιορὺ ἐνδυσθεὶς ἔμελλε νὰ δειπνήσῃ ἔξω, διότι ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὸν χορὸν.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐπλήρωσε χαρᾶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ. Ἐὰν ὁ Βινιορὺ ἐδείπνα ἔξω, βεβαίως ἦτο προσκεκλημένος εἰς τοῦ διευθυντοῦ του, καὶ ἀφοῦ ἐπήγαιεν εἰς τὸν χορὸν, συνώδευε βεβαίως τὴν Ἀλίχη.

Αἱ ὑποθέσεις του ἔβαινον θαυμασιῶς.

— Ἀ! ἐκατάλαθα, εἶπεν εὐθύμως ὁ Μάξιμος, ἡ ἐξαδέλφη μου ἰατρεῦθη ταχύτερον παρ' ὅτι ἐνόμιζα. Καὶ τόσῳ περισσότερον χαίρω, ἐπειδὴ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία.

Ἐκκα καλὴν πράξιν καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσω ὀλίγον ἀπόψε. Νὰ διασκεδάσω, ἀλλὰ πού καὶ πῶς; Εἰς τὴν Λέσχην, τὸ δεῖπνον εἶνε καλόν, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖ μέσα εἶνε κοιμισμένοι. Θὰ πάγω εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Καφενεῖον καὶ κεῖ θὰ ἐμπνευσθῶ ἀπὸ τὸ καλὸ κρασί.

Πράγματι μετέβη καὶ ἀντι μίσε ἐπὶ δύο φιάλας οἴνου, ὥστε τὰ πράγματα ὅλα τῷ ἐφάνοντο ἐρυθρά, καὶ τὴν ὁδὸν ἀπᾶσαν κεκαλυμμένην ἐκ χιόνας εὕρισκεν ἔκτακτον.

Ἐβαίνει κρατῶν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἠπόρει ὅτι οἱ ἄλλοι ἐβαδίζον κεκυφότες καὶ κρύπτοντες τὴν ρίνα ἵνα προφυλάξωσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ.

Αὐτὸν τὸν ἐθερμαίνεν ἡ ἀνάμνησις τῆς κομῆσεως.

Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ

πεζοδρόμιον, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου, ἦτο ἀκατάλληλον μέρος δι' αὐτόν, καὶ ἐπειδὴ εὕρισκετο ἔξωθι τοῦ Παικίλιου ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ μᾶλλον ἵνα τεθῇ ὑπὸ σκέπην παρὰ νὰ ἰδῇ τὸ δράμα.

Εἰσῆλθε, κατέλαβε τὴν θέσιν του καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισε νὰ περισκοπῇ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν θεατὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐδένα εὐρε γνωστόν.

Οἱ ἀνθρωποὶ τῆς τάξεώς του δὲν πηγαινόν εἰς τὸ θέατρον εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἐρριψε τὸ βλέμμα του ἀνὰ τὰ θεωρεῖα, ἀλλ' οὐδὲν γνωστὸν πρόσωπον εἶδεν. Οὐδεὶς, εἰς τὸν ὅποιον νὰ ὀμιλήσῃ, οὐδεμία ὠραία διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Ἀπσαι αἱ γυναῖκες ἔφερον ἐνδυμασίαν ἐπαρχιωτίδος.

Καὶ ἠρώτα ἐαυτὸν ὁ Μάξιμος ἀν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μέχρι τέλους ἐκεῖ, ὅτε παρετήρησεν αἰφνης εἰς τι θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου γυναικεῖα τινα πρόσωπα.

Ἦσαν τρεῖς τοῦλάχιστον αἱ γυναῖκες καὶ ἐγέλων μεγαλοφώνως διὰ ν' ἀκούωνται καὶ μακρόθεν.

— Νὰ μία πού γελᾷ σὰν Ἰνδιάνοι βέβαια ἢ Δελφίνη θὰ ἦνε, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος.

Διηύθυνε τὰς διόπτρας του καὶ διέκρινε τὴν ξανθὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τοῦ σκέτιν δὲν εἶχεν ἐπανάδει.

Εἶχεν ἔλθει μετὰ τὰς φίλας της, τὴν μελαγχροινὴν Κόραν καὶ τὴν Βέρθαν Βερριέ, ἡ ὁποία, ἰδοῦσα τὸν Μάξιμον, ἤρχισε ἀμέσως ἐκφραστικωτάτην παντομίμην.

Τὸν ἐκάλεε διὰ μικρῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς καὶ αἱ ἄλλαι δύο ἐπανελαμβάναν τὰς κινήσεις ταύτας τῆς ἰδιαιτέρας τηλεγραφικῆς. Βέβαια αἱ κυρίαὶ αὗται ἦσαν ἀνευ συνοδοῦ καὶ προσέφερον τὴν κενὴν θέσιν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Δὲν ἔσπευσεν ὅμως νὰ ὑπάγῃ, διότι δὲν ταῖς ἔκαμε καὶ πολὺ γοῦστο! Δὲν ἠσάν τι νέον δι' αὐτόν: ἐγγώριζε καὶ τὸν πρόπον των καὶ τ' ἀστεῖά των. Ἠρέσθη λοιπὸν νὰ τὰς χαιρετίσῃ διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ταῖς ἔστρεψε τὴν ράχιν ἀνευ ἄλλου χάρμεντισμοῦ.

Κατεῖχε θέσιν πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς ὀρχήστρας, ἐνῶ ἐκεῖναι εἶχον θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου ἐκ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐβλεπε κάλλιον.

Τὰ δύο ἄλλα ἤρχοντο πλαγίως πρὸς αὐτόν καὶ ἐδυσκολεύετο νὰ ἰδῇ ἂν ἦσαν κενὰ καὶ ἂν περιεῖχον τρυφερόν τι ζεύγος.

Τὸ οἶνε μυστηριώδες τοῦτο ἐξηρέθισε τὴν περιέργειάν του καὶ ἔκυψεν ἐμπρός προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ.

Μετ' ὀλίγον διέκρινε τοὺς ὄμους γυναικίους, ἐχούσης ἐστραμμένον πρὸς τὴν σκηνὴν τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὄμους ἰσπανίους καὶ ὀλίγον τι πρόσωπον μαγευτικόν.

Ἐφαίνετο μόνη, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκυπτεν εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου διὰ νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τινα, βεβαίως ἄνδρα, διότι ἅμα δύο γυναῖκες εὕρισκοντα ὁμοῦ, πάντοτε τιθενται εἰς τὴν πρώτην γραμ-

μήν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἠσύχασε πολὺ τὸν Μάξιμον, μὴ ἐπιμένοντα νὰ παραξή τὴν νόμιμον ἢ ἀνομον συνέντευξιν τῶν ἐραστῶν.

Ἐπανελάβε τὴν συνήθη του θέσιν, ἄφρις τοὺς ἐραστὰς νὰ χαρῶσι τῆς μοναξίας τῆς θέσεώς των, καὶ χωρὶς πλέον νὰ σκέπτεται αὐτούς, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ νέου πρὸς τὸ θεωρεῖον, ὅπου ἦσαν αἱ τρεῖς φίλοι του. Τὰς εἶδε χειρονομούσας καὶ τεινούσας ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰς διόπτρας, ἐμακάριζε δ' ἐαυτὸν ὁ Μάξιμος ὅτι δὲν ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην τὴν σφηκοφωλεάν, ὅτε καὶ πάλιν ἡ Βέρθα τὸν ἐκάλεε διὰ σημείων ἐντονωτέρων νῦν.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν ἐκάλεε καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐδείκνυε τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ θεωρεῖον τοῦ προσκηνίου.

Καὶ τοῦτο βεβαίως ἐδήλου: "Ἐλα λοιπόν, θὰ σοῦ δεῖξω καὶ τι ποῦ σ' ἐνδιαφέρει, καὶ τι ποῦ συμβαίνει ἐκεῖ μέσα ἀντικρῦ μας, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἴδῃς ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

— Μὰ τί διὰ βόλο νὰ συμβαίνει, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Μήπως κατὰ τύχην γνωρίζω τὸ ζεῦγος ποῦ εἶνε κλεισμένον ἐκεῖ εἰς τὸ διπλανὸ θεωρεῖον; Ἡ Βέρθα εἶνε ἔξυπνος, καὶ θὰ ἔζηρη.

Ἄφου μὲ προσκαλεῖ θὰ πῆ πῶς εἶνε τίποτε ἐνδιαφέρον.

"Α! μὰ θὰ πάγω. Ἐβαρέθηκα νὰ κάθωμαι ἐδῶ, καὶ ἔμπορῶ νὰ διασκεδάσω λιγάκι μὲ τῆς φλυαρίαις των. Ἐπειτα δὲν θὰ καθίσω καὶ πολὺ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος οὐδέποτε ἐδίσταζε νὰ διαπραξή ἀνοησίαν, ἐξῆλθε διευθυνθεὶς πρὸς τὸ θεωρεῖον τοῦ προσκηνίου.

Ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ τῷ ἤνοιξαν.

— Ἦλθες ἐπὶ τέλους, τῷ εἶπεν ἡ Βέρθα Βερριέ. Δόξα σοι ὁ Θεός.

— Ξεύρεις, φίλε μου, πῶς δὲν εἶσαι διόλου εὐγενής. Νὰ στρέψῃς τὴν πλάτην σου εἰς τρεῖς κυρίας! τί θὰ πῆ αὐτό; ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ Δελφίνη, δίδουσα τόνον σοβαρότητος εἰς τοὺς λόγους τῆς.

— Θὰ πῆ πῶς δὲν ἤθελα νὰ σὰς ἀνησυχήσω, κυρία μου, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος.

— Ἐλα, ἔλα, ἄφησ' τ' αὐτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Κόρα, ἔξευρεις πολὺ καλὰ, πῶς ἔχει τέσσαρας θέσεις ἐδῶ. Ἡ τετάρτη δὲν βλέπει στὴ σκηνή, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν ἔλομεν νὰ σοῦ δεῖξωμε τὴν σκηνήν.

— Τί λοιπόν;

— Ἀξίζε νὰ μὴ σοῦ δεῖξῃ κανεὶς τίποτε, ἐπανελάβεν ἡ Βέρθα. Σοῦ κάνω τόσας φορὰς νόημα νὰ ἔλθῃς, μὰ σὺ οὔτε τὸ κουνεῖς. Θὰ σὰς παρκαλέσω, κύριε, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ εἰσθε τόσον ὑπερήφανος.

— Α, ναί! ἔξεύρω, ψυχὴ μου. Πρόκειται γιὰ κείνην, ποῦ εἶνε κρυμμένη ἐκεῖ μέσα. Ἐχει καὶ ὤμους, ποῦ τοὺς ἔχω ἀλλοῦ ἰδεῖ.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπόν προσπάθησε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς. Νά, θέλεις τὰ γυαλιὰ μου;!

1. Ἐδισταμάμεν ἐπὶ πολὺ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταφράσωμεν *la lognette* τῶν Γάλλων ὡς εἰρὶσκαται γε-

— Τί νὰ τὰ κάνω; Αὐτὴν τὴν σιγὴν εἶνε ὀλικὴ ἔκλειψις. Τὸ ἄστρον ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου του.

— Ἐνοιξα σου, θὰ ἔξανφαρῆ. Ἰδὲ ὅμως καὶ τὸν δορυφόρον ὁ ὁποῖος ἐφάνη.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησεν ἄνδρα τινα, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία ἐπανεφέρειν εἰς τὴν μνήμην ἀσπῆ τινα ἀνάμνησιν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιωπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κλαίουσα ἡ Βασιλικὴ ἐξεμυστηρέυθη τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα τῆς. Εἰς τὸ ἀπρόοπτον ἀκουσμα διαγωγῆς οὕτως αἰσχροῦ, νομίζων ὁ Πλακιώτης ὅτι ἴστατο ἐπὶ ἀνθρακίαις ἐφ' ὅσον ἔμενεν ἀργός, ἔσπευσε νὰ εὗρῃ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον καὶ νὰ ζητήσῃ τὰς ἀναγκαίαις ἐξηγήσεις. Τὸν συνήνητησεν ἐξερχόμενον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἐν ᾧ, ὡς τῷ εἶπον ἐν τῷ μεγάρῳ, εἰργάζετο ὀλίγας ὥρας καθ' ἐνάστην. Ἐκ τοῦ ὕφους τοῦ Μεγαρέως ἐκόσθη ἀμέσως ὁ Λέων ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἔκαμε τὸ χρέος τῆς ταχέως δ' ὠχυρώθη ὀπισθεν στυγνῆς καὶ ἀπροσπελάστου ἐκφράσεως, ἐμπνεύσεως φρόνον καὶ ἀτολμίας, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζε νὰ διαχέῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἄλλ' ὁ πατήρ δὲν ἀπεδειλίασε. Μετὰ θάρρους ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται, κατόπιν τῆς συνήθους δεξιώσεως, ὅτι εὗρε τὴν θυγατέρα του περιλυπὸν καὶ κλαίουσάν ὅταν δὲ τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας, τῷ ἀπεκρίθη πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠδυνάτει αὐτὸς νὰ πιστεύσῃ καὶ ἤρχετο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτων ἀπευθείας τὸν Λέοντα.

— Καὶ τί πράγματα εἰν' αὐτὰ ποῦ σου εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Μοῦ εἶπε πῶς... δὲν θέλεις νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχέσιν σου... καὶ το λόγο ποῦ μας ἔδωκες ἀπήντησεν ὁ Πλακιώτης.

— Δηλαδή; ἐπανηρώτησεν ὁ Λέων, μὴ θέλων νὰ νοήσῃ.

— Δηλαδή... πῶς δὲν θέλεις νὰ τὴν κάμῃς νόμιμο γυναικα, ὅπως ἦταν ἡ μητέρα σου καὶ ἡ μητέρα τῆς, νά!

— Αὐτὸς εἶνε λογαριασμός 'δικός μου, ἀπήντησε τραχὺς ὁ Λέων. σὺ τώρα τί γυρεύεις ἐδῶ, τί ἦλθες νὰ μου πῆς;

— Νά... νά... ἐψιθύρισεν ὁ πελώριος Πλακιώτης, θορυβηθεὶς εἰς τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο καὶ σατραπικὸν ὕφος. Ἄλλ' ὁ Λέων τὸν προέλαθεν.

— Ξεύρω, ἔξεύρω τί ἦλθες νὰ κάμῃς, εἶπεν ἡλθες νὰ νάνακτευθῆς 'στῆς δουλείας μου, νὰ με μάθῃς τί νὰ κάμω, νὰ μου γραμμῆν. Καταλληλοτέραν λέξιν δυστυχῶς δὲν εὑρομεν. Ἡ συνήθη δὲ ἐν τοῖς θεάτροις λέξις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε *lognon*, ἀλλὰ πολὺ κακῶς, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Γάλλους λεξιλογάφους *lognon* εἶνε *petite lunette à un seul verre*. Σ.τ.Μ.

ἐπιβάλλῃς ποιᾶν νὰ πάρω καὶ ποιᾶν νὰ φήσω... μὰ ἐγώ, ἔξευρεις, δὲν ἀκούω κανένα... ὁ, τι θέλω κάνω!

— Δὲν ἦλθα γι' αὐτὰ ποῦ λές, ἦλθα νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸ ἄδικο τοῦ παιδιοῦ μου...

— Νὰ παραπονεθῆς; νὰ παραπονεθῆς ἐναντίον μου; μέτα σωστά σου τὸ λές αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κουμπάρε μου;... Ἀκούς ἐκεῖ τὸν ἀχάριστο! ἔτσι γρήγορα ἐλησμώνησες τῆς εὐεργεσίας ποῦ σου ἔχω κάμει, τὰ χρήματα ποῦ ἔχω ἐξοδεύσει ἔως τώρα γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, τὰς θυσίας μου γιὰ τὴ θυγατέρα σου;... Τολμᾶς ἀκόμη νὰ μου ὀμιλῆς γιὰ ἄδικα καὶ γιὰ ὑποσχέσεις.

Ὁ ἀγαθὸς Πλακιώτης ἔμεινεν ἀναυδός, διότι δὲν περιέμενε τὴν παραδόξον ἐκείνην τροπὴν τῆς ὀμιλίας· ὁ Λέων ἐξηκολούθησεν:

— Μὴν ἀκούς τί σου λείπει ἡ Βασιλικὴ, Πλακιώτη μου, γιὰτὶ εἶνε ἀκόμα παιδί καὶ δὲν εἰξεύρει τί γυρεύει. Ἐσὺ, σὺν φρόνιμος ἀνθρώπος, πρέπει νάσαι καὶ πολὺ εὐχαριστημένος 'σέ ὁ, τι ἔκαμα ἔως τώρα γιὰ σὰς. Ἐτσι εὐκολα δὲν γίνεται μία χωρικὴ κυρία Ροδίου μέσα στὴν Ἀθήνα...

— Γιὰτὶ αὐτὴ τὴν ὀμιλίαν δὲν μου τὴν ἔλεγες εἰς τὴν ἀρχή, σὺν μου ζητούσες μέτα δάκρυα τὴ θυγατέρα μου; εἶπεν ὁ Πλακιώτης. Δὲν θυμᾶσαι τί μου εἶπες, τί μου ὑποσχέθηκες;

— Τὸ 'θυμοῦμαι καλὰ, μὰ ἄλλο ἦταν τὸ κεφάλι μου τότε καὶ ἄλλο τώρα. μήπως ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς πάντα ὁ, τι πῆ;

— Καὶ μήπως ἔμπορεῖ νὰ ἀτιμᾶσῃ ἓνα κορίτσι καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ ὕστερα στοὺς πέντε δρόμους;

— Ποιὸς σοῦ το εἶπεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ἐγὼ μάλιστα τὴ Βασιλικὴ ἔχω σκοπὸ νὰ τὴν καλοπαντρέψω.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν σοῦ τὴν ἄφησα νὰ τὴν δώσης ἄλλονοῦ, παρά γιὰ νὰ τὴν πάρῃς ὁ ἴδιος· ἔτσι εἰξεύρα κ' ἐγὼ νὰ τὴν παντρέψω. Τὸ λόγο τους οἱ ἀνθρώποι...

— Πάλι τὰ ἴδιχα, Πλακιώτη! διέκοψεν ἀνυπομονῶς ὁ στρατιώτης, τύπτων τὸ λιθόστρωτον διὰ τοῦ ποδός· βλέπω καὶ δὲν ἀκούς λόγια... τὸ ἔξευρεις πῶς ἡ Βασιλικὴ εἶνε δική μου, ἡ δὲν το ἔξευρεις! τὸ ἔξευρεις πῶς τὴν ἀγόρασα μὲ το χρήμα μου καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάμω ὁ, τι θέλω, ἡ δὲν το ἔξευρεις;

Ἡ ὀργὴ εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς ἀγαθότητος. Ὁ Πλακιώτης ἠσθάνθη τὸ αἷμα κοχλάσασιν εἰς τὰς φλέβας του· ἀλλ' ἴσχυσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ εἶπῃ διὰ ταπεινοῦ ὕφους:

— Καλὰ δὲν με μέλλει! πῆς μου ὅμως νὰ ἔξεύρω ἔχεις σκοπὸ νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου καὶ νὰ κάμῃς τὴ Βασιλικὴ γυναικά σου, ἡ θὰ ποδοπατήσῃς τὴ τιμὴ σου ὅπως ἐποδοπάτησες καὶ τὴ δική τῆς;

Ὁ Λέων ἐξεμάνη καὶ ἐξετραχύνθη κατὰ τὴν συνήθειαν του εἰς ὕβρεις βριναύσους.

— Αἱ στὴν ὀργή! σὰς βαρέθηκα κηλόλα, φορτώματα τοῦ διαβόλου! δόσε θάρρος πτωχοῦ νὰ σε καθβαλλίξῃ ἀπὸ πᾶνου ἀπὸ τὸ κεφάλι... Γιὰ νὰ σοῦ πῶ,

ἄνθρωπέ μου· κάμε μου τὴ χάρι νά με ἀφήσης ἤσυχο, γιατί ἐγώ τὸν πατέρα μου τὸν ἴδιο δὲν ἀκούω, ὄχι θάκούσω ἐσέ. Πήγαινε στὸ καλό, πάρε καὶ τὴ θυγατέρα σου, ἂν θέλῃς, γιατί δέν μου κάνει ἄλλο. Ἔλα... τράβα... ἄτιμο ἐμένα κανεῖς δέν με εἶπε ἀκόμα. Σέβουμαι τὴν ἡλικία σου, καὶ μένε, εἰ δὲ μὴ θὰ σοῦδειχνα πῶς πρέπει νὰ 'μιλᾷς στοὺς καλλιτέρους σου!...

Καὶ προῦχώρησεν ὁ Λέων μὲ ὕψος ὑψίστης περιφρονησεως, ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ τὸν Πλακιώτην.

Εἰς τὰς θανασίμους ταύτας προσβολὰς ὁ Μεγαρεὺς ἠσθάνθη ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον τοῦ θρασέος ὑβριστοῦ, καί, πελώριος ὡς ἦτο καὶ ἀρειμάνιος, νὰ συνθλίψῃ μέγρις ἀσφυζίας τὸν ἐκτεθηλυμένον ἀστὸν τῆς πρωτεύουσας· ἀλλὰ τὸ μυρμηκίων πεζοδρομίον τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἐφ' οὗ εὕρισκοντο, περιπατοῦντες κατὰ τὸν διάλογον, δὲν ἦτο κατάλληλον μέρος διὰ τοιαύτας σκηνάς. Κατέστειλε λοιπὸν τὰς ὀρμάς του καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, ἀπομακρυνθεὶς ἐσπευσμένῳ τῷ βήματι, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἐφρευγεν ἀπηλπισμένος ὁ ἀτυχῆς πατήρ τὸν ἠδίκου, τὸν προσέβαλλον, τὸν ὕβριζον κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον καὶ σκληρότατον. Καὶ δὲν εἶχεν οὐδένα ἄλλον, εἰς τὸν ὁποῖον ν'ἀποταθῇ· ἡ κυρία Ροδίου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσέτρεχε μετὰ δακρῶν, ἀπέθανεν· ὁ γέρω - Ρόδιος δὲν ὑπέιχε τῷ ὄντι οὐδεμίαν εὐθύνην, οὐδ' ἔχαιρε τὴν ἐλαχίστην ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἰσχύν. Διὰ τοῦτο ὁ ἠτιμασμένος πατήρ ἔσυρε τὰς τρίχας τοῦ γενείου του καὶ τῆς κόμης ἀπερχόμενος, ἔδρανε τὰ χεῖλη καὶ ἐβρυχάτο, ἐν νευρικῷ παροξυσμῷ καὶ βρασμῷ ψυχῆς, ὅστις ἄδηλον ποῦ ἤθελε τὸν ὠθήσει.

*

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὁ Λέων ἐν πολιτικῇ ἐνδυμασίᾳ ἐξῆλθεν εἰς τὸν συνήθη περιπατον. Ἠγάπα μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ μεταβαῖν δι' ὀλίγην ὥραν εἰς εὐάρεστον τι μέρος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου ἀναψυχόμενος καὶ ἀνακτῶν δυνάμεις διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς νυκτός, ἀπήρχετο εἰς συνάντησιν τῶν φίλων του, ἢ εἰς τὸ ἐρωτικὸν κρησφύγετον τῆς ὁδοῦ Σόλωνος. Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην προὔτιμωσε τὴν ποιητικὴν δενδροστοιχίαν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, καὶ μετ' οὗ πολὺ εὕρισκετο ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Στύλων. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ σιγηλὸν καὶ ἔρημον καφεῖον τῶν Ὀλυμπίων καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κυκλοτεροῦς ὑψώματος. — Ἐκεῖθεν ἐκτείνεται πρὸ τοῦ θεατοῦ τὸ ὠραιότερον τοπεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πεδιάς, πάνοπτος ὅλη, προχωρεῖ καταφερῆς μέγρι τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὀριζοντος ἀκίνητος καὶ γλαυκῇ, μαρμαίρει ὑπὸ τὰς ἀ-

κτίνας τοῦ ἡλίου ἢ ἀργυροῦται ὡς παμμέγεθες κάτοπτρον ὑπὸ το σεληναῖον φῶς, Ὁ εὐρύτατος ὀρίζων, ἐλεύθερος καὶ ἀνεπεπταμένος, περιβάλλει ὡς γιγαντιαία σκηνογραφία τὸ ὑπερφυῆς θέαμα, καὶ παρυσιάζει, ὡς παρυφὰς τοῦ γλυκυτάτου οὐρανοῦ, ἀποχρώσεις βαθυκυάνου, ἰώδους καὶ ἐρυθροῦ χρώματος, ἐκτάκτου λαμπρότητος καὶ ἀρμονίας. Εἶνε ὁ λαμπρότερος τῶν δακτυλίων — κατὰ τὴν παρομοίωσιν τοῦ Marmier — ὁ συνάπτων εἰς ἀρραβῶνα τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ὁ μεγαλοπρεπῆς ἥλιος, μεσουρανών, φωταγωγῇ τὴν πεδιάδα, καὶ ὅταν ἡ ρομαντικὴ πανσέληνος ἐπιρρίπτει τὸν ἀργυρόχρυσον αὐτῆς μανδῦαν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης φύσεως, καὶ ὅταν τὸ ἀστρὶον σέλας ἐπιχύνεται ἠδὺ καὶ μυστηριώδες, συγκερνωὺν τὰ σκότη τῆς νυκτός, ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ ἐν πάσῃ ἐποχῇ, ἡ θαυμασία ἀποψὶς παρέχει ἀνεκλάλητα θέλητρα. Ἄλλ' ὄχι μόνον ἐνεκ φυσικῶν καλλονῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν τὸ τοπεῖον εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς οἰκουμένης, καί, νομίζω, δὲν εἶδε κανεὶς τὸν κόσμον, ἀνευ τῆς ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίου θέας. Εἶνε ἡ θέα, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ἔνθους ὁ Βύρων· ἡ θέα, ἢ ἡ φήμη ἀγῆρως ἐξαικοντίζει λατρευτὰ ὁμοιώματα ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλοῦ· ἡ θέα ἣτις ὀμιλεῖ, μακρόθεν ὡς ἐκ τοῦ πλησίον, πρὸς πάντα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου θυμασθέν· ἡ θέα, ἣτις καὶ τὸ πρῶτον ὀρμωμένη, παρίσταται γνωστὴ καὶ προσφιλῆς, ὡς ἐὰν ἐβακυάλισε τὰ γλυκύτερα ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας! Ὅταν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπεράντου εἰκόνης ἀποτελῶσιν· ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, τὸ προσκύνημα τῆς ἀνθρωπότητος, μετὰ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος, τὰς ἀνακυπτούσας ἐπὶ τοῦ ὀριζοντος· ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἔνθα προσηύξατο ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Φειδίας· ἡ θάλασσα, ἣτις εἶδε τὰς ἐνδόξους ναυμαχίας τῆς ἀρχαιότητος· ὁ παραρρέων ποταμὸς καὶ οἱ περὶξ βουνοί, μάρτυρες εὐκλεῶν ἡμερῶν καὶ κατορθωμάτων, τὸ ἔδαφος τὸ ἱερόν, οὐτινος ἐκάστη σπιθαμὴ ἐγείρει τοσαύτας κλασικὰς ἀναμνήσεις· καὶ τέλος, ἡ πόλις ἡ αἰωνία καὶ ἀθάνατος, ἣτις καλεῖται Ἀθῆναι, — ἀφεύκτως ἢ εἰκὼν εἶνε ἡ ἐπιβλητικώτερα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ φύσις, ἢ τόσῳ φιλοστόργως δαψιλεύσασα τὰς χάριτάς της εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς, ἠθέλησεν ὥστε μ' ἐν βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως, νὰ κατανοῇ κανεὶς ὅτι ἐδῶ τῷ ὄντι ὑπῆρξεν ἡ ἐστία, ἀφ' ἧς ἀνέλαμψε καὶ ἐξεχύθη τὸ φῶς καθ' ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα!...

Ἡ ἐσπέρα ἦτο σκοτεινὴ ὄγκοι μελανῶν νεφῶν συνεσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ποῦ καὶ ποῦ τρεμολάμπων ἀστῆρ. Ἡ νύξ συνέχεε τῆς εἰκόνης τὰ ὄρια, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου σκοτασμοῦ, ἀνέδιδον μελάνταται σκιαὶ τῶν δένδρων ἢ εἰς ἀντίθεσιν φανός, παλαιῶν πρὸς τὸ σκότος μὲ το μικρὸν τοῦ φῶς, τὸ περιχέον ἐρυθρὰς τινὰς ἀκτίνας. Ὀλίγοι θαμῶνες ἐκά-

θηντο περὶ τὰς τραπέζας τοῦ ὑπαιθρίου καφεῖου, καὶ τινες παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ἣτις κεῖται ἐν τῷ μέσῳ. Δὲν ἤκούετο λέξεις· ὅλοι ἐσιώπων καὶ ἀνέπνεον τὴν αὐραν. Ὁ Λέων ἀπομεμονωμένος, χειλοποτῶν τὸν καφέ καὶ ροφῶν τὸ σιγάρον του, ἐξηπλοῦτο μακαριῶς ἐπὶ ἔδρας — ἂν καὶ τὰ καθίσματα τῶν περιλισσείων καφεῖων συνειθίζε νὰποκαλῆ στροβιλωτήρια — βυθίζων τὸ ὄμμα μεθ' ἡδονῆς εἰς τὸ ἀπειρον καὶ παραδιδόμενος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀνακυκλῶν τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ἐσκέπτετο πόσον εἶνε ὠφέλιμος καὶ ὠραῖον νὰ ἦνε κανεὶς αὐθάδης, ἀπότομος, δεσποτικός. Ποσάκις, ἀποχαριετίσας τὸν λόγον καὶ τὴν κρίσιν, ἐξῆλθε πολλῶν ἀγώνων νικητής, μόνον διὰ τῆς ἐπιβαλλούσης αὐθαδείας. Παρήλασαν πρὸ τῶν ὀμμάτων του ὄλαι αἱ παραδόξοι σκηναὶ τῆς ζωῆς του, αἱ δυσάρεστοι ἀντιπαραστάσεις, οἱ ὀχληροὶ διάλογοι, ἀφ' ὧν πάντοτε αὐτὸς ἀπεχώρει κύριος καὶ ὑπέροχος, κατασυντρίβων τοὺς πάντας ὑπὸ τὸ ἀνήκουστον θράσος καὶ τὴν αὐθαδεῖαν τὴν μοναδικήν. Ἀπὸ τῆς ἐνεχυριάσεως τοῦ ὠρολογίου τοῦ πατρός του, μέχρι τῆς τελευταίας μετὰ τοῦ Πλακιώτη συνεντεύξεως, οὐδ' εἰς μίαν κἂν περίστασιν ἀπεδειλίασε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ κράτος τοῦ λόγου ἢ τοῦ δικαίου· ἀλλ' ὑπερήφανος καὶ ἄκαμπτος, μέγας ἐν τῇ συναισθήσει ἐνδομύχου τινὸς ἰσχύος, ὑπέτασεν ὑπὸ τὴν θῆλησιν του τοὺς πάντας, περιδεεὶς καὶ φεύγοντας πρὸ τοῦ ἀφηνιῶντος αὐτοῦ ἱππαρίου, τὸ ὁποῖον ἠπείλει νὰ τοὺς καταρρίψῃ μετὰ ἀτακτὰ του σκιρτήματα!..

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ πληρώσας ἀπῆλθε, σκοπῶν νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη περίπου καὶ ἔσπευδεν ἐπειγόμενος νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν Σύλλογον Παρνασσόν, ὅπου εἰς φίλος του δημοσιογράφος εἶχεν ἀναγνώσασα. Ἡ διὰ τῆς δενδροστοιχίας διάβασις ἦτο ποιητικωτάτη. Τὸ σκότος ἐβασιλευε βαθύ· αἱ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ πεφυτευμέναι πιπερίδες, συμπλέκουσαι ἀνωθεν τὰ μελανὰ φυλλώματα, ἀπετέλουν πολυπληθεῖς θόλους, ὡσεὶ ὑποβασταζομένους ὑπὸ μακρῆς σειρᾶς κινῶν. Κατὰ διαστήματα μεγάλα, ἀνάπτων ὁ φανός τοῦ φωταερίου ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν φωτεινὴν του ἀντανάκλασιν, κεκρυμμένος ὑπὸ τὰ δένδρα, εἰς τὰ φύλλα τῶν ὁποίων παρεῖχε μακρόθεν ὄψιν φωταγοῦς καπνοῦ πυρᾶς ἐξ ἀχύρων. Σιγῇ καὶ ἐρημίᾳ· διαβάτης οὐδεὶς.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, ὁ Λέων ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιὰν ἀνθρώπου ἰσταμένου. Ἄμα ἐπλησίασεν ὁ ἄνθρωπος ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀπεκρύβη· ἀλλ' ἐπρόφθασεν ὁ Λέων νὰ διακρίνῃ τὸ πελώριον ἀνάστημα, τὴν μακρὰν μαύρην γενεῖαδα καὶ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα τοῦ Κωσταντίνου Πλακιώτη. Προῦχώρησεν ἐν τούτοις ἀφόβως ὁ νέος ἐπιταχύνων τὸ βῆμα καὶ σκεφθεὶς τί νὰ ζητεῖ ἄρά γε παραφυλάσων ἐκεῖ ὁ πατήρ τῆς Βασιλικῆς.

Εἰς τὴν σκέψιν του ἀπῆντησεν αἰφνιδίως πυροβολισμός. Ὁ Λέων ρήξας κραυ-

1. Τὸ ὄψωμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει σήμερον. Ἄπας ἐκεῖνος ὁ γῶρος ἰσοπεδοῦνται καὶ καλλωπίζεται διὰ τὴν προσεχῆ Ἐκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων. Σ. τ. Σ.

γὴν κατέπεσεν ὁ δολοφόνος ἀπορρίψας τὸ πιστόλιον ὡς ἐπ' ἀπίων.

Σπεύσας γοργῶ τῷ ποδὶ ὁ Πλακιώτης νάπομακρυνθῆ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἐμετρίασε κατόπιν τὴν ταχύτητα ὅπως μὴ ἐγειρῆ τὰς ὑπονοίας τῶν κλητῆρων, τοὺς ὁποίους θὰ συνήγειρε βεβαίως ὁ πυροβολισμός. Οὕτως ἤρεμος τὸ βῆμα ἀλλὰ παράφορος τὰς σκέψεις καὶ τὰς προαισθήσεις, ἔφθασε μέχρι τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἀνευ δυσαρέστου συναντήσεως. Ἀνῆλθε δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θυγατρὸς του, διέσχισε τοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς προθαλάμους καὶ εἰσέβαλεν ὡς βολίς εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖ ἐν ἀσφαλεῖ ἐπὶ τέλους γενόμενος, ἐξέπεμψεν ἠχηρὸν στεναγμὸν καὶ ἐξηπλώθη πλήρης καμάτου καὶ ζάλης, ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρον.

Ἡ Βασιλική, ἤρεμος καὶ ἀνυπόπτως ἐργαζομένη τὴν στιγμήν ἐκείνην, κατετρόμαξεν εἰς τὴν θέαν τοῦ πατρὸς της. Ἀγνοοῦσα τὰ πάντα ἀλλ' ὑποπτεύουσα δεινά, ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐκαιεν ὡς κάμιος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνεωγμένοι καὶ ἀλαμπεῖς ἐξέφραζον τρόμον καὶ ἐκπληξιν. Ἡ καρδιά του ἐπαλλεβιαίως καὶ αἰ φλέβες τῶν κρατῶν ἐξωγκώθησαν μέχρι διαρρήξεως. Ἡσθμαιεν τὸ στήθος του ἀνήρητο καὶ κατῆρχετο ἐν ἀγωνίᾳ. Ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει ἢ κόρη πῶς φεύγει ὁ φονεὺς, καὶ πῶς φθάνει εἰς τὸ κατὰ φύγιν του.

— Τί ἔχεις, πατέρα; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Νερό! νερό! ἐφώνησεν ὁ Πλακιώτης. Ἡ Βασιλικὴ τῷ ἔφερε ποτήριον ὕδατος ἔπιε τὸ ἡμισυ ἐκεῖνος καὶ διὰ τοῦ ὑπολοιποῦ ἀπένιψε τὰς χεῖρας, καταβρέξας τὸν τάπητα. Ἡθέλησε νάποπλύνῃ κηλίδας αἵματος, αἵτινες δὲν ὑπῆρχον ἢ εἰς τὴν συνειδησίαν του.

Εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς θυγατρὸς του δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ λέξεων ἀσυναρτήτων καὶ μειδιαμάτων ἡλιθίων.

Αἰφνης ἠγέρθη παράφορος.

— Στὰ Μέγαρα! ἀνέκραξε διὰ βραγχώδους φωνῆς: Στὰ Μέγαρα! πάμε νὰ φύγουμε, κόρη μου, γρήγορα! δὲν μας χωραεῖ ἄλλο ἢ Ἀθήνα.

Ἡ Βασιλικὴ ἐν ἀπορίᾳ τὸν ἔβλεπε σιγῶσα. Τὸ πελώριόν του σῶμα ἐταλάντευετο ἢ μακρὰ μακρὴ γενειὰς εἶχε συστραφῆ, διὰ τῆς νευρικῆς ἐνεργείας τῶν χειρῶν του.

— Τί περιμένεις; νὰ σε στεφανωθῆ ὁ Λέων; χά, χά, χά, ... ἔλα πάμε καὶ δὲν ἔμπορεῖ τὴν νὰ σε στεφανωθῆ.

— Πατέρα μου! ἀνέκραξεν ἡ κόρη λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ Πλακιώτη, μὲ ὕφος παρακλήσεως καὶ ἀνησυχίας.

— Ἀκόμη περιμένεις! δὲν θέλεις νὰρθῆς μαζί μου; καὶ σὺ μ' ἀφίνεις; καλὰ!

Καὶ ἀποσπᾶσας βιαίως τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῆς χειρὸς της, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μανιώδης καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα, πρὶν ἢ σκεφθῆ καὶ νὰ τον κρατήσῃ ἢ θυγάτηρ του. Ὑπὸ τὴν θλίψιν τοῦ τρέχον-

τος ὄγκου, ἔτριξαν τὰ δάπεδα, ἀντήχησαν τὰ ἐπιπλα, ἐστέναξεν ἡ κλίμαξ.

Ἀπελπίς ἡ νεανίς ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον. Εἶδεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ὁδοῦ τὸν πατέρα της ἀπερχόμενον. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκλονίζετο σπεύδων. Μετ' ὀλίγον ἐκκίψε τὴν ὁδόν.

Ἐχάθη.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰς νέος, ἐρχόμενος ἀντιμέτωπος δύο φίλων του, ἐσταμάτησεν αὐτούς, σχεδὸν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς νεανίδος.

— Καλὴ ἑσπέρα. ... καλὲ τί ἔτρεξε ἐκεῖ — κάτω; εἶδα κόσμον πολὺ.

— Κάποιος ἐκτύπησε τὸ γυῖο τοῦ Ροδίου.

— Κακά;

— Ἄ, μπὰ! στὸ χέρι εἶνε κτυπημένος. Ἡ Βασιλικὴ δὲν ἤκουσε περισσότερα. Εἰσῆλθεν ὡχρότερα τοῦ θανάτου, συνῆψε μετ' ἀπελπίσμου τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξε, πίπτουσα ἐξηντλημένη ἐπὶ ἀκίμποδος:

— Ἀχ! ὁ πατέρας μου!

Ἦτο τῷ ὄντι τὸ τραῦμα τοῦ Λέοντος ἐλαφρὸν. Ἡ σφαῖρα — ὡς εἴπωμεν εὐτυχῶς — δὲν ἔθραυσε τὸ ὄστον τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ διεπέρασε μόνον τὸν μῦν. Τὴν στιγμήν τοῦ πυροβολισμοῦ κατέπεσεν ἐκ τοῦ φόβου μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ πλήγματος. Εἰς τοὺς σπεύσαντας ἐκ τοῦ παρακειμένου καφείου νὰ τον ἀνεγείρωσι, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἦτις προσέδραμε κατόπιν, εἶπεν ὅτι δὲν ἀνεγνώρισε τὸν δολοφόνον. Διὰ τούτου ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ ὀχληρότατα σκάνδαλα, ἀτιν' ἀφεικτικῶς θὰ ἐστρέφοντο ἐναντίον του. Ἀλλ' οὔτε περὶ ἐκδικήσεως οἰαδῆποτε ἐσκέφη. Ἐλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ὄλιγ ἀσήμαντον καὶ ἀστείαν ἐποψιν. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως, ὅταν μετὰ τὴν πρώτην ἐπίδρασιν κατεκλίνετο, ἐδικαιολόγησε καθ' ἑαυτὸν τὸν Πλακιώτην, διὰ τῶν λόγων τοῦ πατρὸς του, τοὺς ὁποίους ἐνεθυμήθη παραδόξως:

— Καλὰ νὰ πάθῃ εἰμαι χαλκὸς ἤχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον.

Τὴν ἐπομένην αἰ ἐφημερίδες ἀνέφερον ἐν θρηνηδῶει συναυλίᾳ τὰ κατὰ τὸν ἄγνωστον κακοῦργον καὶ τὴν μυστηριώδη ἀπόπειραν. Τὰ ἀντιπολιτευόμενα φύλλα δὲν ἀφῆκαν, νοεῖται, τὴν περιστάσιν, νὰ ψέξωσι μετὰ τῆς συνήθους γλώσσης τὴν ἀκηδῖαν καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τῆς κυβερνήσεως. Μόνον περὶ τὸ τέλος τῶν διαφορῶν, ὅταν ἠγγέλετο τὸ ἀσήμαντον τοῦ τραύματος, ἐφαιδρύνετο τὸ ὕφος καὶ συνεπλέκοντο εὐχαὶ μετ' ἐλπίδων, ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ πολυτίμου νέου.

Τὸν γέροντα Ροδίον ἤρκεσε νὰ συγκινηθῆ μόνῃ ἢ θέᾳ τοῦ αἵματος. Εἰς τὴν ἡμερίαν τῆς ζωῆς του πᾶρέσχε ποιάν τινα ἐνεργητικότητᾳ ἢ ἀσθένειαν τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ προσοχῆς ἐναγωνίου παρηκολούθει τὴν ἐπούλωσιν τῆς πληγῆς. Ἐὰν τὸ τραῦμα ἦτο βαρύτερον — ὡς διὰ πολλοὺς λόγους νῦχτετο καὶ ὁ Λέων — ἀφεύκτως θὰ ἐλησμόνει τὸν ὄρκον του ὁ γέροντα Ροδῖος, καὶ θὰ συνέχωρει τὰ πάντα εἰς

τὸν υἱὸν του, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξήγηζε πρὸ τῶν ὀμμάτων του ἢ ὀδύνη. Ἀλλ' εὐτυχῶς, εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα ὁ βραχίον ἐθεραπεύθη, καὶ μετὰ τὴν στιγμιαίαν ἐκείνην ἀνωμαλίαν, ἐπανελήθη ἡ συνήθης ζωὴ. Ὁ αὐτὸς ἄσωτος, παρήκοος, ἀπότομος καὶ φιλήδονος υἱός, ὁ αὐτὸς σιωπηλός, στύγνός, καὶ ἰδιότροπος πατήρ. Ἀμφότεροι τὴν ἡγωνίζοντο νὰ ἐξαντλήσωσι τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς περιουσίας τῶν — τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ὁ Λέων, ἀκολουθῶν τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα του, δὲν ἐνδεῖ νὰ παραδεχθῆ οὐδένα περιορισμὸν εἰς τὰς δαπάνας του. πρὸς ἐπίμετρον, κατέφυγε τελευταίως εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, καὶ οὕτω, περὶ τὰς πρασίνας τραπέζας τῶν υποθονίων καταγωγίων, ἄπειρα ἐκ τῶν ὀραίων σιλίπων νάπολεονίων τοῦ κυρίου Ροδίου ἤλαζον εὐκόλως κύριον. Ὁ γέροντα ἄφ' ἐτέρου, τηρῶν τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ τὸν ὄρκον του, ἐξώδευε μετὰ πείσματος ἐν τῶν μέσων τῆς βεβιασμένης ταύτης σπατάλης ἦσαν αἱ δωρεαὶ του εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ κατὰστάματα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ τύπος ἀνέγραφε μετ' ἐπαίνων τὴν φιλεύσπλαγγον ἐλευθεριότητα τοῦ πρώην ὑπουργοῦ, ὁ υἱὸς του ἀναγινώσκων, ἔφρισε μὴπως τῷ ὄντι ἠθέλε «πεινάσει καὶ δυστυχήσει», κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ἀπέκρουπε τὸν φόβον τοῦ γενναίως. Συγχρόνως, δεικνύων μεγαλοπρεπῆ περιφρόνησιν εἰς τὰς πατρικὰς ἀπειλὰς κατελήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς μανίας τῶν δωρημάτων, καὶ πολλοὺς τῶν φίλων του καθυπεχρέου καθ' ἑκάστην, δωρούμενος ἐκ τῶν ἐπιπλῶν του, ἐκ τῶν κοσμημάτων του καὶ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀκόμη, ὅτι ἐκεῖνοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαινώσιν. Οὕτως ἡ πτωχεῖα θὰ ἦτο τὸ ἀφευκτον τέλος τῶν Ροδίων.

Ἔπεται συνέχεια. Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΛΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΙΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΤΟΜΟΣ ΚΙΜΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΒΥΒΑΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιεχόμενα

Ὁ πρῶτός μου Ἔρωσ. — Αἱ ἐννέα Μοῦσαι. — Τίς ἦπατάτο. — Τὸ δῶρον δὲν ἀντιδωρεῖται. — Κορίτσι μάλαμμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μίᾳ Δραχμῇ, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΡΑΦΕΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

Τόμοι: «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώματα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖν ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.